

dem skænker man den fuldstændigste og ligegyldigste Tavshed. Naar den brave og ærnelige Bølle, der Gang efter Gang kommer for Skade at slaa dygtig løs paa sine Medmennesker, hvad enten han ikke kan udstaa deres Ansigt, eller han kan det; naar han har faaet sit Offer slaaet til Jorden med et rigtig godt Slag i Øjet, hører man ikke mere om Ofret, saa forsvinder Ofret ud af Sagaen, saa drejer Talen sig kun om, hvad man skal gøre, for at der ikke skal overgaa denne pæne Bølle saadan en Behandling, at den vilde forarge ham og hans ligesindede. Det hele drejer sig om, hvorledes man skal opdrage og forbedre Voldsmænd og Bøller. Ja, kan man opdrage og forbedre dem, er det jo udmærket; jeg tvivler i høj Grad derom, jeg tror ikke, det vil frugte paa dem. Og for mig staaer det heller ikke saaledes, at det første Øjemed med Straffen er at opdrage og forbedre Gerningsmændene. Det første Øjemed med Straffen er at skaffe Freden og Ordenen i Samfundet respekterede. Dette vil man selvfølgelig gerne opnaa paa en over for dem, der bryde denne Fred, saa hensynsfuld Maade som muligt, og kan man opnaa det ved at opdrage og forbedre dem, er det overordentlig udmærket. Men kan man ikke opnaa det paa denne Maade, er det en Person, der øjensynlig ikke vil lade sig opdrage og forbedre, maa han aves og tugtes for at lære at respektere andres Fred og lære at respektere Samfundets Love og Orden.

Selvfølgelig bør der altid, naar man vil anvende virksomme Midler, være et vist Forhold mellem Kvaliteten af de Midler, som anvendes, og den Lovovertrædelse, som foreligger. Men nu er Forholdet jo det, at i Virkeligheden have alle andre Midler været forsøgte, uden at det har bidraget til at bringe Voldsforbrydelsernes Antal nedad, ja, uden at det har bidraget til at standse Voldsforbrydelsernes Vækst i Antal. Alt har været forsøgt, og selve dette Lovforslags § 2 holder jo endnu Haanden tilbage og siger endnu, at legemlig Straf ikke maa anvendes, før det har været forsøgt paa denne bestemte Person, om ikke andre Midler ville hjælpe, og før det har vist sig, at dette Forsøg ikke er lykkedes. Stillingen vil altsaa være den, at for hver eneste Gang, dette Lovforslags § 2 vil blive anvendt, vil den paagældende baade gennem det Eksempel, han har indhøstet ved at se, hvordan det er gaet andre, og gennem den Straf, der den foregaaende Gang er overgaaet ham, have faaet en ganske alvorlig personlig Forma-

ning om at holde sig i Skindet, naar han kommer i Nærheden af sagesløs Mand. Naar *det* ikke har hjulpet, ja, saa er der virkelig ikke andet at gøre end enten at opgive Ævret og sige til Bøllen: Slaa til, slaa lige til! du kommer lidt igen paa Tvangsarbejdsanstalten, skønt det ikke virker paa dig, men røre dit kostbare Skind, det nænne vi ikke — eller ogsaa er der det andet at sige: Nu skal du prøve noget nyt, noget, du ikke har prøvet før, og naar du først har prøvet det, lad os saa tale sammen, om du har Lyst til at gøre det igen.

Det bliver sagt: Ja, men hvad kan det nu hjælpe, for Prygl nytter dog ikke; det er et ganske uvirksomt Middel. Jeg har i disse Dage hørt ærede Medlemmer med den dybeste Overbevisning i Røsten tale om dette unyttige og uvirksomme Middel. Men, det ved man jo ikke; det ved man jo først, naar man har prøvet det, og jeg er i Stand til fra et andet Lovgivningsomraade at fremføre noget, der i alt Fald for min Opfattelse i høj Grad taler for, at Prygl, tildelt som Straf, er noget, der vil tiltale og vække Følelserne hos den, der er hengiven til Voldshandlinger. Det er, om man vil, en Slags Homøopati eller lignende, der er sikkert en vis Affinitet mellem de to Ting, Lysten til at give Prygl og Ulysten til selv at faa dem.

Det Lovgivningsomraade, jeg vil henviser til, er dansk Vestindien. Der blev i 1898 Rottingstraffen afskaffet i den vestindiske Hærstyrke. Det var noget, vi alle sammen ønskede og vare enige om. Men her er der nu sket en Mærkelighed. Rottingstraffen kunde anvendes paa en Masse forskellige Forbrydelser og ganske urimeligt. Men blandt de Forbrydelser, hvorfor den kunde anvendes, var der ogsaa Vold mod overordnede, og det mærkelige er nu, at i de 3 sidste Aar, hvori Rottingstraffen eksisterede, blev ikke en eneste Soldat dømt for Vold mod overordnede. Men i de tre efterfølgende Aar, hvor Pryglestraffen ogsaa var ophævet for Vold mod overordnede, bleve 7 Soldater straffede for denne Forbrydelse. I det første Aar een, i det næste to og i det tredje 4. Der var altsaa en rigtig god matematisk Progression. Senere er der straffet flere andre — jeg har ikke det nøjagtige Tal. Disse danske Soldater, som ikke længere kunde straffes med Rotting, og som altsaa Rotting ikke længere kunde afholde fra Vold, bleve idømte fra 18 Maaneder til 4 Aars Forbedringshusarbejde, 3 til 18